

Mål C-392/22

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler**Datum för ingivande:**

15 juni 2022

Domstol som begär förhandsavgörande:Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch
(Nederländerna)**Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:**

15 juni 2022

Klagande:

X

Motpart:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Saken i det nationella målet

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekreterare med ministerlika befogenheter vid ministeriet för säkerhets- och justitiefrågor, nedan kallad staatssecretaris) prövade inte X asylansökan eftersom staatssecretaris ansåg att Polen var ansvarig för denna prövning. X har överklagat detta beslut eftersom han fruktar att han vid överföring till Polen kommer att hamna i en situation som strider mot de grundläggande rättigheterna i stadgan.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (nedan kallad Rechtbank) ställer med stöd av artikel 267 FEUF vissa tolkningsfrågor om räckvidden av principen om ömsesidigt förtroende i samband med överföringen av X till den ansvariga medlemsstaten, när det i den medlemsstaten förekommer kränkningar av grundläggande rättigheter, både beträffande X och tredjelandsmedborgare i allmänhet, i form av bland annat handgripliga avvisningar (*pushbacks*) och

frihetsberövanden. Frågan är också vilka bevismedel som X kan åberopa och vilka beviskrav som gäller när han anför att en överföring ska vara förbjuden enligt artikel 3.2 i Dublinförordningen. Frågan är slutligen huruvida det för svaret på de ställda frågorna spelar någon roll huruvida X gör sannolikt att det inte finns något effektivt rättsmedel.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

I Ska Dublinförordningen,¹ mot bakgrund av skälen 3, 32 och 39 i förordningen och jämförd med artiklarna 1, 4, 6, 18, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,² tolkas och tillämpas på det sättet att principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna är odelbar, vilket innebär att allvarliga och systematiska åsidosättanden av unionsrätten av den eventuellt ansvariga medlemsstaten som började innan överföringen avseende tredjelandsmedborgare som (ännu) inte är återvändare enligt Dublinförordningen är ett absolut hinder för överföring till denna medlemsstat?

II För det fall föregående fråga besvaras nekande: Ska artikel 3.2 i Dublinförordningen, jämförd med artiklarna 1, 4, 6, 18, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att om den ansvariga medlemsstaten allvarligt och strukturellt åsidosätter unionsrätten, får den överförande medlemsstaten inte grunda sig på principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna, utan måste då undanröja alla tvivel eller åtminstone göra sannolikt att sökanden efter överföring inte kommer att befinna sig i en situation som strider mot artikel 4 i stadgan?

III Vilka bevismedel kan sökanden åberopa till stöd för sina argument att artikel 3.2 i Dublinförordningen hindrar hans överföring, och vilka beviskrav gäller i detta avseende? Är den överförande medlemsstaten, mot bakgrund av hänvisningarna till unionens regelverk i skälen i Dublinförordningen, skyldig att samarbeta eller göra kontroller, eller ska den ansvariga medlemsstaten vid allvarliga och strukturella kränkningar av grundläggande rättigheter beträffande tredjelandsmedborgare erhålla individuella garantier som säkerställer att den asylsökandes grundläggande rättigheter faktiskt iakttas efter överföringen? Blir svaret på denna fråga annorlunda om sökanden inte uppfyller beviskraven ifall han inte kan styrka sina sammanhängande, detaljerade påståenden med dokumentation, trots att detta inte kan förväntas med tanke på påståendenas art?

IV Blir svaret på delfrågorna i fråga III annorlunda om sökanden gör sannolikt att det i den ansvariga medlemsstaten saknas möjlighet att inge klagomål till myndigheterna och/eller saknas tillgång till effektiva rättsmedel?

¹ Förordning (EU) nr 604/2013 (EUT L 180, 2013, s.31).

² Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, EUT C 326, 2012, s.2.

Anförda unionsbestämmelser

Artiklarna 1 och 33 i Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning.

Artiklarna 1, 4, 6, 18, 19, 47 och 51–53 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

Skälen 3, 19, 32 och 39 samt artiklarna 3, 5 och 17 i förordning (EU) nr 604/2013 (nedan kallad Dublinförordningen).

Artikel 4 i direktiv 2011/95/EU.

Dom av den 19 mars 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, punkterna 78–92).

Dom av den 16 februari 2017, C.K./Slovenien (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkterna 59, 63–65, 75 och 76).

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Den 9 november 2021 ingav X en ansökan om internationellt skydd i Polen. Den 21 november 2021 reste X in i Nederländerna och den 22 november 2021 ingav han en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Den 1 februari 2022 träffades en överenskommelse om återtagande mellan Nederländerna och Polen med stöd av artikel 18.1 b i Dublinförordningen, vilket fick till följd att Polen erkände sig som ansvarig för prövningen av asylansökan.
- 2 Genom beslut av den 20 april 2022 beslutade staatssecretaris att inte pröva X ansökan om internationellt skydd på grund av att staatssecretaris höll Polen för ansvarig för denna prövning. X har överklagat detta beslut. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder har för det första beslutat att X inte ska överföras till Polen så länge överklagandet inte har avgjorts och för det andra att prövningen av överklagandet ska skjutas upp till dess att ett förhandsavgörande har meddelats i målen C-614/21 och C-208/22 (två liknande mål rörande en asylansökan som Malta respektive Kroatien hölls som ansvariga för). Eftersom begäran om förhandsavgörande i dessa mål har återkallats, och EU-domstolen därför inte längre behöver avgöra dessa mål, har Rechtbank på nytt hänskjutit de i dessa mål ställda frågorna till EU-domstolen.

Parternas huvudargument

- 3 X motsätter sig överföringen till Polen, eftersom han fruktar att hans grundläggande rättigheter kommer att kränkas om han överförs dit, vilket enligt honom skedde vid en tidigare vistelse där. X har gjort gällande att de polska myndigheterna genom en så kallad *pushback* tre gånger handgripligen avlägsnade honom från unionens territorium till Belarus. X har till stöd för sina påståenden åberopat sin egen berättelse och rapporter från icke-statliga organisationer om

situationen i Polen för tredjelandsmedborgare och personer som till följd av Dublinförordningen har överförs till det landet.

- 4 Staatssekreteris har gjort gällande att det utifrån principen om ömsesidigt förtroende (som i tolkningsfrågorna omnämns som förtroendet mellan medlemsstaterna) och överenskommelsen om återtagande kan anses att X grundläggande rättigheter inte kommer att kränkas efter överföring till Polen. X löper inte heller risk att handgripligen avvisas från Polen. X har dessutom inte åberopat några handlingar till stöd för sina påståenden om sina tidigare erfarenheter i Polen. Dessutom har han inte ingett något klagomål till de polska myndigheterna om det påstådda åsidosättandet av unionsrätten, trots att inget tyder på att detta inte var möjligt. Avslutningsvis är det otydligt vad Rechtbank vill skydda genom att ställa sina frågor. Det ankommer nämligen på kommissionen att inleda ett överträdelseförfarande mot Polen om denna medlemsstat har gjort sig skyldig till handgripliga avvisningar eller inte följer EU-domstolens avgöranden.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 5 Rechtbank anser att tillämpningen av förordning nr 604/2013 regleras av principen om ömsesidigt förtroende och att överföringen av X därför inte kan anses ske i en situation som strider mot artikel 4 i stadgan. Om X gör gällande motsatsen måste han styrka detta.
- 6 Bedömningen enligt artikel 3.2 i förordning nr 604/2013 är begränsad till situationen efter överföringen och närmare bestämt till mottagnings- och levnadsvillkoren samt till asylförfarandets kvalitet i den ansvariga medlemsstaten, vilket även innebär att en utlänning i förekommande fall kan klaga på dessa omständigheter och väcka talan vid den nationella domstolen.
- 7 I mål om beslut om överföring enligt förordning nr 604/2013 ställs Rechtbank allt oftare inför rättsfrågan huruvida den ska utgå från principen om ömsesidigt förtroende när det är fråga om uppenbara kränkningar av grundläggande rättigheter eller ska grunda sig på principen om ömsesidigt förtroende vid flagranta överträdelser av grundläggande rättigheter i och av olika medlemsstater. Det förekommer således åtskilliga anmälningar av handgripliga avvisningar (*pushbacks*), och avtal ingås med tredjeländer för att förhindra resor till unionen (*pullbacks*).
- 8 Samtidigt ska medlemsstaterna respektera Genèvekonventionen, Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) och stadgan. Förbudet mot *refoulement*, som enligt Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna kräver att det görs en individuell bedömning av skälen för asyl, skulle emellertid förlora all mening om det i praktiken blev omöjligt för en tredjelandsmedborgare att resa in i unionen för att ansöka om internationellt skydd.

- 9 Rechtbank drar av domen i målet Jawo slutsatsen att principen om ömsesidigt förtroende innebär ett förtroende för att medlemsstaterna alltid respekterar alla grundläggande rättigheter och säkerställer att de efterlevs i förhållande till var och en.
- 10 Genom *pushbacks* och *pullbacks* (avvisningar och avtal för att förhindra inresor) undergrävs dock förordning nr 604/2013 och principen om ömsesidigt förtroende. Asylsökande riskerar att återsändas och avskräcks från att ansöka om skydd i vissa medlemsstater. Detta leder i sin tur till ökad press på asyl- och mottagningskapaciteten i övriga medlemsstater.
- 11 En beslutande myndighet kan på grundval av ovannämnda princip presumera att sökandens grundläggande rättigheter inte kommer att kränkas efter överföring. Om sökanden däremot inför domstol visar att strukturella kränkningar av grundläggande rättigheter begås mot honom eller henne och/eller mot tredjelandsmedborgare i allmänhet, uppkommer frågan huruvida överföringen i en sådan situation ska förbjudas absolut eller om det är möjligt att grunda sig enbart på principen om ömsesidigt förtroende vid fastställandet av ansvarig medlemsstat.
- 12 Enligt Rechtbank framgår det att det under en längre tid har förekommit kränkningar av de grundläggande rättigheterna i Polen. Kränkningarna sker inte bara vid den yttre gränsen, utan även efter inresan. Tredjelandsmedborgare grips och transporteras till gränsen för att utvisas utan att kunna uppge att de har för avsikt att söka asyl. Rechtbank hänvisar i samband med detta bland annat till ett officiellt uttalande från Amnesty International av den 11 april 2022. I uttalandet hänvisade Amnesty International till en utbredd och strukturell praxis av handgripliga avvisningar (*pushbacks*) från de polska myndigheternas sida, där Polen sedan oktober 2021, som en reaktion mot Belarus så kallade hybridkrigsföring, har grundat denna praxis på en rättslig grund. Rechtbank konstaterar därför att sådan nationell lagstiftning uppenbart strider mot unionsrätten.
- 13 Utöver kränkningarna vid den yttre gränsen mot Belarus framgår det enligt Rechtbank av auktoritativa källor dessutom att det råder tvivel om rättsväsendets oberoende i Polen.
- 14 Rechtbank vill nu få klarhet i räckvidden av principen om ömsesidigt förtroende och frågar sig huruvida denna princip kan delas upp beroende på var och hur länge överträdelserna av stadgan har pågått, vilka grundläggande rättigheter som avses och i vilken utsträckning den ansvariga medlemsstatens inställning är relevant.
- 15 Stadgan och Europakonventionen rangordnar inte de grundläggande rättigheterna. Rechtbank utgår således från att principen om ömsesidigt förtroende förutsätter att alla grundläggande rättigheter alltid ska iakttas i alla medlemsstater, och inte bara i förhållande till asylsökande som återvänder till den medlemsstat som är ansvarig för att pröva deras asylansökan.

- 16 Om EU-domstolen tolkar unionsrätten så, att det endast är risken för åsidosättande av artikel 4 i stadgan avseende den enskilda sökanden som är föremål för prövning, drar Rechtbank slutsatsen att EU-domstolen ser principen om ömsesidigt förtroende som delbar. Rechtbank önskar att EU-domstolen i så fall preciserar den rättsliga grunden för detta.
- 17 Den centrala rättsfrågan är huruvida rätten måste dela upp principen om ömsesidigt förtroende i förtroende *före* respektive *efter* överföringen, och i förtroende i den specifika situationen för en återvändande asylsökande respektive förtroende för att alla grundläggande rättigheter iakttas av den ansvariga medlemsstaten vad gäller tredjelandsmedborgare.
- 18 Ett beslut grundas på "förtroende" när det handlar om förväntningar på framtida händelser. När det är materiellt fastställt att den ansvariga medlemsstaten inte uppfyller sin skyldighet att iaktta de grundläggande rättigheterna, är frågan vad det förtroendet är grundat på.
- 19 Den första frågan är huruvida överföring till den ansvariga medlemsstaten, när det konstateras att den allvarligt och systematiskt åsidosätter flera grundläggande rättigheter i förhållande till tredjelandsmedborgare, ska förbjudas redan av detta skäl. Om denna fråga ska besvaras nekande uppkommer frågan huruvida det ömsesidiga förtroendet fortfarande ska ligga till grund för bedömningen av om det föreligger en situation i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning nr 604/2013.
- 20 Rechtbank vill få klarhet i huruvida begreppet "behandling i medlemsstaterna", som EU-domstolen använde sig av i punkt 82 i domen Jawo, ska förstås som "i och/eller av medlemsstaterna". Om detta begrepp tolkas restriktivt som "i", i betydelsen "inom medlemsstatens territorium", förlorar artiklarna 18 och 19 i stadgan och artikel 3.1 i förordning nr 604/2013 sin betydelse. Om asylsökande avlägsnas från medlemsstaternas territorium kan det nämligen inte ske några kränkningar "i" medlemsstaterna.
- 21 Skäl 32 i förordning nr 604/2013 tycks antyda att skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna uppkommer så snart en asylsökande befinner sig under medlemsstaternas jurisdiktion och inte bara efter det att de faktiskt rest in i unionen. En annan tolkning skulle undergräva den ändamålsenliga verkan av stadgan och artikel 3.1 i förordning nr 604/2013, eftersom en medlemsstat då skulle kunna kringgå sitt ansvar gentemot tredjelandsmedborgaren genom att rent faktiskt förhindra dennes inresa.
- 22 Artikel 3.2 i förordning nr 604/2013 skulle dessutom kunna utgöra hinder för en överföring. Enligt den bestämmelsen ska det bedömas vilken situation sökanden kommer att befinna sig i efter överföringen. I punkt 82 i domen i målet Jawo, som återspeglar skäl 32 i förordning nr 604/2013, anges att den behandling som personer som beviljats internationellt skydd kan förvänta sig i respektive medlemsstat ska vara förenlig med kraven i stadgan och i Genèvekonventionen.

Räckvidden av principen om ömsesidigt förtroende och den period då medlemsstaterna ska fullgöra sina skyldigheter förefaller således inte vara begränsad till perioden efter överföringen och till enbart iakttagande av artikel 4 i stadgan.

- 23 Rechtbank önskar att EU-domstolen klargör hur strikt artikel 3.2 i förordning nr 604/2013 ska tolkas och om man enbart ska beakta iakttagandet av artikel 4 i stadgan eller tvärtom iakttagandet av alla grundläggande rättigheter.
- 24 Rechtbank vill även få förtydligat om graden av risk för kränkningar av grundläggande rättigheter *efter* överföringen även påverkas av kränkningar *före* överföringen i förhållande till sökanden efter till tredjelandsmedborgare i allmänhet. Till skillnad från i direktiv 2011/95/EU finns det nämligen ingen bestämmelse i förordning nr 604/2013 om att tidigare förföljelser utgör en tydlig indikation på välgrundad fruktan för förföljelse hos sökanden.
- 25 I förevarande fall fattades beslutet om överföring efter att överenskommelse om återtagande hade ingåtts. Därmed föreligger det enligt nederländsk rättspraxis en garanti för att artikel 4 i stadgan inte kommer att åsidosättas. Rechtbank frågar sig om samma sak gäller i en situation som den i Polen.
- 26 Den nederländska tolkningen av överenskommelsen om återtagande innebär att dess innebörd och räckvidd går utöver vad unionslagstiftaren avsett i artikel 18 i förordning nr 604/2013. Denna bestämmelse säkerställer nämligen ett övertagande eller återtagande och inte en prövning av asylansökan. Rechtbank begär därför att EU-domstolen ska precisera räckvidden av överenskommelsen om återtagande.
- 27 Dessutom uppkommer frågan vilken betydelse den ansvariga medlemsstatens inställning har. Domstolen har i detta avseende, i punkt 92 i domen i målet Jawo angett att i en situation där myndigheterna förhåller sig likgiltiga, utgör detta hinder för överföring först om en ”synnerligen allvarlig nivå” är uppnådd.
- 28 Rechtbank konstaterar att det i Polen för närvarande råder en sådan likgiltighet. För det fall de polska myndigheterna har ändrat sin inställning när det är dags för Rechtbank att meddela sitt slutliga avgörande frågar sig Rechtbank om nämnda tröskel blir lägre om myndigheterna inte förhåller sig likgiltiga. För en asylsökande är det av föga betydelse huruvida kränkningen av dennes grundläggande rättigheter beror på bristande vilja eller maktlöshet hos den ansvariga medlemsstaten. Likaså skulle en stor tillströmning av tredjelandsmedborgare, särskilt ukrainare, och de praktiska svårigheter som detta medför ur rättslig synvinkel svårligen kunna rättfärdiga att de unionsrättsliga skyldigheterna att iaktta de grundläggande rättigheterna åsidosätts. I artikel 33 i Dublinförordningen föreskrivs nämligen för en sådan betydande tillströmning av flyktingar en ”mekanism för tidig varning, beredskap och krishantering”. Polen har emellertid inte genomfört denna mekanism.
- 29 De frågor som ställts av Rechtbank avser, till skillnad från de frågor som ställts i målen C-254/21, C-228/21, C-297/21, C-315/1 och C-328/21, en situation där den

eventuellt ansvariga medlemsstaten före en överföring allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter enligt unionsrätten att iaktta de grundläggande rättigheterna och således inte handlar inom de rättsliga ramarna, utan i strid med dessa. Frågorna avser endast huruvida överföringen ska vara absolut förbjuden och i andra hand huruvida principen om ömsesidigt förtroende får lämnas åt sidan vid fastställandet av ansvarig medlemsstat när det föreligger kränkningar av de grundläggande rättigheterna *före* överföringen eller i förhållande till tredjelandsmedborgare i allmänhet.

- 30 Om överföring inte är utesluten redan under dessa omständigheter, blir nästa fråga huruvida den medlemsstat som önskar överföra en sökande kan åberopa principen om ömsesidigt förtroende eller om den enligt unionsrätten måste skingra alla tvivel eller åtminstone göra sannolikt att artikel 4 i stadgan inte kommer att åsidosättas efter en överföring.
- 31 Rechtbank begär, med hänvisning till domen av den 16 februari 2017, C.K./Slovenien (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127) och Europadomstolens dom av den 18 november 2021 i målet M.H. m.fl. mot Kroatien (ansökningarna nr 15670/18 och 43115/18, ECLI:CE:ECHR:2021:1118JUD001567018) att EU-domstolen ska tolka huruvida det, för det fall en sökande lägger fram objektiva bevis för allvarliga åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna före en överföring, ankommer på den överförande medlemsstaten att utesluta att denna överföring medför en verklig risk för att artikel 4 i stadgan kommer att åsidosättas och således undanröja alla allvarliga tvivel på att de grundläggande rättigheterna enligt stadgan kommer att iakttas.
- 32 Denna omkastning av bevisbördan överensstämmer med medlemsstaternas skyldigheter. Dessutom är det lättare för medlemsstaterna än för sökanden att uppfylla denna bevisbörda. Överenskommelsen om återtagande fungerar redan som garanti för att den ansvariga medlemsstaten iakttar sina skyldigheter enligt artikel 18 i förordning nr 604/2013. Som komplement till detta bör uttryckliga garantier kunna begäras, bland annat vad gäller mottagandet efter överföringen. Det bör också kunna följas upp i vilket mån dessa garantier efterlevs. Eftersom en sökande inte själv kan begära att medlemsstaten ska garantera att vederbörande bibehåller sina grundläggande rättigheter efter överföringen, innebär principen att sökanden vid sådana kränkningar efter överföringen ska vända sig till myndigheterna i den ansvariga medlemsstaten att sökanden först måste utsättas för denna kränkning, även om den överförande medlemsstaten kände till eller borde ha känt till tidigare kränkningar av de grundläggande rättigheterna. Rechtbank vill därför få klarhet i huruvida den överförande medlemsstaten, genom att begära individuella garantier, ska gå en sökande till mötes som inte kan göra sannolikt att det föreligger en risk för kränkning av vederbörandes grundläggande rättigheter i en sådan situation som den i Polen.
- 33 För det fall EU-domstolen skulle tolka unionsrätten så, att den överförande medlemsstaten, trots tidigare åsidosättanden av andra grundläggande rättigheter än artikel 4 i stadgan, till följd av principen om ömsesidigt förtroende inte har någon

ytterligare motiverings- eller undersökningsskyldighet, uppkommer frågan hur sökanden kan göra sannolikt att artikel 3.2 i förordning nr 604/2013 utgör hinder för överföringen.

- 34 Rechtbank vill också få klarlagt vilka kriterier och beviskrav som gäller för den bevisning som sökanden åberopar för att styrka sin välgrundade fruktan för att efter en överföring hamna i en situation som strider mot artikel 4 i stadgan. Bilaga II till genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 nämner nämligen inte några bevismedel avseende tillämpningen av artiklarna 3.2 eller 17.1 i förordning nr 604/2013.
- 35 Med tanke på utgångspunkten för förordning nr 604/2013, nämligen att en personlig intervju utom i undantagsfall ska äga rum för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig, bör det som sökanden berättar om sina erfarenheter i den ansvariga medlemsstaten anses relevant. Denna berättelse kan nämligen innehålla uppgifter som kan leda till slutsatsen att överföringen ska förbjudas enligt artikel 3.2 i förordningen eller att den medlemsstat som ska avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig tar över prövningen av asylansökan.
- 36 Om den tolkningen är riktig, måste trovärdigheten i sökandens berättelse prövas. EU-domstolen uppmanas att förtydliga detta och att ange vilka krav som kan ställas på sökanden. Enligt Rechtbank får de kraven inte vara så höga att det är omöjligt att uppfylla dem.
- 37 I Dublinförfaranden handlar asylsökandenas tidigare erfarenheter ofta om "negativa omständigheter", såsom att ha nekats tillgång till förfarandet eller till mottagande. Dessa typer av åsidosättanden är särskilt svåra att styrka, särskilt som de i allmänhet inte är dokumenterade. Det behöver därför preciseras vilka bevismedel som gör det möjligt för sökanden att styrka ett påstående om att artikel 3.2 i förordning nr 604/2013 utgör hinder för överföringen samt vilka kriterier och beviskrav som gäller för sökandens egen berättelse.
- 38 Det behöver även fastställas huruvida medlemsstaterna har en samarbetskyldighet som är jämförbar med den som stadgas i artikel 4 i direktiv 2011/95 och huruvida den överförande medlemsstaten, i en sådan situation som den i [Polen] är skyldig att väga upp sökandens bevisläge för att förhindra att sökandens grundläggande rättigheter åsidosätts efter en överföring.
- 39 Rechtbank påpekar vidare att den har svårt att se hur faktisk tillgång till domstolsprövning garanteras i Polen, eftersom de handgripliga avvisningarna inte grundas på några förvaltningsbeslut och de kränkningar som begåtts förblir ostraffade på grund av att handgripliga avvisningar har lagstöd.
- 40 Under dessa omständigheter vill Rechtbank få klarhet i huruvida den överförande medlemsstaten, om det inte finns något effektivt rättsmedel, har en mer långtgående bevisbörda och på ett bättre sätt ska försäkra sig om att sökandens grundläggande rättigheter inte kränks efter överföringen.

- 41 Med hänsyn till det stora antalet liknande mål vilkas handläggning inte kan vilandeförklaras i avvaktan på EU-domstolens avgörande, har Rechtbank begärt att detta mål ska handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 105 i rättegångsreglerna.

ARBETSDOKUMENT